

Den kan som i mange Lande sættes til 21 Aars Alderen, og den kan sættes til 25 Aars Alderen, og saa kan man kalde en Skønssag, om den ikke ogsaa kan sættes op fra 25 til 30 og fra 30 til 35, og paa den Maade kan man blive ved, og hvis man sætter den til 70, 80 eller 90 Aars Alderen, saa kan man ganske vist faa de fleste af de 100 pCt., der skulde have haft almindelig Valgret, strøget af Valglisten. Og saa vil det umægtelig ikke være den lige og almindelige Valgret. Men netop fordi der er en naturlig Grænse, som den sunde Sans, det naturlige Skøn nok skal vide at fastsætte, kan man ikke sige, at Begrebet den lige og almindelige Valgret er et svævende Begreb. Den Indvending kan man ikke bruge. Det er efter min Mening Sofisteri. De Herrer kan huske det gamle sofistiske Bevis, det saakaldte Bunkebevis, for at een og mange er det samme. De kender det ogsaa fra Tørvebonden med Læsset; han sagde som saa: Kan Du trække den, kan Du ogsaa trække den. Saa blev han ved at læse Tørv paa; men til sidst kunde Hesten ikke trække Læsset; saa læssede han af igen og sagde: „Kan Du ikke trække den, saa kan Du heller ikke trække den“, indtil der til sidst ingenting var paa Vognen. Det er det gamle sofistiske Bevis for, at een og mange er det samme. Det lyder formelt uangribeligt. Det er i Virkeligheden det, som Godsejer Rottbøll og disse unge Højrespirer tænker paa, naar de siger, at de ikke ved, hvad lige og almindelig Valgret er, men der er noget, der hedder Folkets sunde Sans og politiske Omdømme, som nok skal vide at trække den rette Grænse. Det afhænger naturligvis af, hvad der til enhver Tid er den offentlige Mening her i Landet. Det gælder f. Eks. Kvinderne. Der er ingen Tvivl om, at naar Kvinderne i sin Tid ikke blev taget med, var det, fordi der i den Tid ikke var en almindelig offentlig Mening, der krævede, at Kvinderne skulde med, men i det Øjeblik, der er en saadan offentlig Mening, der forlanger, at Kvinderne skal være ligestillede med Mændene i politisk Henseende; ellers er det ikke almindelig Valgret, saa er det almindelig Valgret. Sagen er den, at almindelig Valgret er et Samfundsorgan og som saadant levende og i Udvikling, og selvfølgelig bør den udvikle sig og naa længere og længere frem mod Idealets Virkeliggørelse, det vil sige, at de 100 eller henimod 100 pCt., der efter Princippet skal have Valgret, ogsaa faar det i Livets Virkelighed.

Jeg ser godt, at det spændende Punkt, det interessante, naar nu Fællesudvalgets

Forhandling om Grundlovssagen begynder, bliver det, hvor meget der kan lægges paa, om der kan lægges en Tørv til. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har nu lagt to forsvarlige Tørv paa: Lands-tingets Uopløselighed og de $\frac{2}{3}$ Majoritet ved Grundlovsændringer, og saa kommer Godsejer Rottbøll og andre og siger: Ja, kan Læsset rumme de to Tørv, kan der ogsaa nok lægges flere paa. Nu anerkender man den almindelige Valgret i Princippet, men saa vil man se, om man ikke kan forfalske den ved Gennemførelsen. Men der stoler jeg paa det danske Folks sunde Sans, dets sunde politiske Omdømme, der godt vil se, hvad der kan lægges paa, og hvad der ikke kan lægges paa. Og saa stoler jeg ogsaa paa den Stemning, der aabenbart er i Venstre, at dømme efter den Tale, Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), holdt ved Finanslovdebattens Aabning. Det Fremskridt, vi skal have ved den nye Grundlov, skal være et virkeligt Fremskridt, det skal ikke være et raadtent Forlig. Vi har haft raadne Forlig nok, og Folkets sunde Sans og sunde politiske Omdømme, der ved at afgøre, hvad der er almindelig Valgret og hvad ikke, skal ogsaa nok paa ethvert givet Tidspunkt vide at afgøre, hvad der er et virkeligt Fremskridt, og hvad der i Virkeligheden kun er en Maskering, en Forklædning af den Reaktion, vi hidtil har haft. Det skal være et virkeligt Fremskridt. Jeg glæder mig over, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft udtalte derom, og endvidere over, hvad han sagde om, at i denne Rigsdagssamling skal dette Resultat naas, dette virkelige Fremskridt, eventuelt ved, at man, hvis det er nødvendigt, forlænger Samlingen noget udover det normale. Det glæder mig, ogsaa netop fordi det staar i Modsætning til de Røster, man hører andetsteds om, at der vil saamænd gaa baade Vinter og Vaar og næste Sommer med og det hele lange Aar, at der vil blive Vanskeligheder til Foraaret, naar Valgloven bliver forhandlet, hvis der bliver lavet om paa Principperne i Grundlovsforslaget, og man ser nogle Fremtidsperspektiver, hvorefter det først bliver i en fjern Fremtid, at Sagen gennemføres. Det glæder mig, at Venstres Ordfører ikke blot har afpølet Løbet for de kommende Forhandlinger, men ogsaa sat en Afslutning, sat en Frist, indenfor hvilken den af mange gode Grunde, som det ærede Medlem udviklede, skal føres til Afslutning.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) gjorde ogsaa i sin Tale nogle ganske enkelte Bemærkninger til den Side,